

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

ז"נ לנכרית שנישאה לישראל ונתגיירה תחתיו

תיק יוחסין מס' 4673-עא

נושא הדין

נב' א' נישאה למר ב' בנישואין אזרחיים לפני שנים בארגנטינה, וילדה לו כמה ילדים. עם הזמן פנו לראב"י קונסרבטיבי שערך לה "גיור". לפני שנים אחדות פנו לקהילה חרדית במקום כדי להתקבל ליהדות באמת, ובהדרכת רב הקהילה התחילו לשמור מצוות כראוי, וכעת עברה האשה גיור בביה"ד של הגרנ"ק לאחר שטבלה וקבלה מצוות כדמו"י, ובאותו יום ערכו נישואין חדשים כדמו"י.

גם הילדים הקטנים עברו גיור על דעת ביה"ד.

בית הדין חקר ובדק את המבקשים ואישר להם שהגיור שלהם נעשה כדמו"י.

השאלה לדין

נכרית שהיתה נשואה לישראל ונתגיירה תחתיו, האם זקוקה לישב ז"נ אחר הגיור משתבעה הבעל להנשא כדמו"י.

תשובה

עיי' פסקי דין ירושלים כרך יב עמ' תז ועמ' תמה משצט הלוי ח"ה סי' קיא אות א שגורת אנ"פ שנתבעה להינשא לפני הגיור והיה גיורה מוצטת, אפילו היה גיורה רק מספק, מי"מ אחר הגיור מתחיל חימוד חדש בשעה שעלתה מטבילה כישראלית גמורה, ולריכה לספור ז"נ אחרי טבילת הגירות. ובשצט הלוי ח"ו סי' רלג דן בישראל שנשא את הנכרית ונתגיירה תחתיו ולא פירסה נדה צינתיים עד שנישאת עם בעלה כדמו"י, שהדגול מרצבה צו"ד סי' רסט מקל בזה שאין חוששין אללה לדס חימוד, והמהרש"ס ח"ג סי' רד דן בזה משום שגזרו על הנכרית משום זכה, ובהתעוררות תשובה ח"ד סי' נד כתב שאס נתבעה להינשא אמת לפני הגיור אין חוששין שאחר הגיור תתעורר לדס חימוד חדש, ובקובץ תשובות למרן הגר"ש אלישיב שליט"א ח"ב סי' מה נסתפק בזה שאפשר שכיון שבגירותה כקטן שנולד היא אפשר שהחימוד חוזר וניתור,

ועי' "חוקת משפט" סי' ו הביא בשם מרן הגר"ש אלישיב שליט"א להקל כהדגול מרצבה.

אברהם דוב לויז.

ב

עודא הוי צהייתי מכהן כר"מ ציטיבה לפני כל שנים, ואחד מהתלמידים מיוזאי "בני ישראל" שעבר גרות לחומרא עפ"י הראש"ל, אולם לא הרכיבו הטד"צ מכיון שגולד צארן ומלו אותו [וראה סי' יצ"א ח"י יו"ד סי' כו שא"י הטד"צ צכה"ג, וראה מש"כ בזה בכרך ז עמ' תרה ואילן], ומטעם זה הרכבנו גם לאשתו לעתיד שגם היא מ"בני ישראל" לטובל לשם גירות, וטבילה זו נערכה כאחת עם טבילתה לשם נישואיה יום לפני החתונה, ועלתה השאלה אם ספירת ז"י שעשתה בשלא ידעה שאריכה לטובל לשם גירות, האם מהני לה או לא, וכן אי חיישינן לדם חימוד. ושאילתי דבר זה לפני חותני הגאון ר' יחיאל וילנסקי ז"ל אב"ד ביה"ד בת"א, וכן להגרש"ש קרליץ ז"ל אב"ד פ"ת, וכן למרן הגר"ש אלישיב שליט"א, ופסקו כולם שאינה לריכה ז"י מחדש, דאי חיישינן שעד הטבילה היתה נכרית הרי אינה טמאה גדה ואינה לריכה ז"י, ואי דינה היה כיהודית הרי מהני ספירתה, ולענין דם חימוד אמרו דלא חיישינן ולא מיקרי כמציענה חדשה לנישואין [וראה בקובץ תשובות להגר"ש"א ח"ב סי' מח דטבילת גירות מופעילה גם בצביל גדה].

ובשולי גליון שו"ע יו"ד רשמתי על דברי הדגול מרצבה בסי' רסט בזה הלשון: לכאורה כדמות ראה דבנתגיררו לא צעין ז"י ולא חיישינן לדם חימוד, מהא דאמרינן צביה ה צ דקרא דשבו לכם לאהליכם למטות עונה הוא דאתי, ופרש"י לזוהן לשב צמטות המלך על כרחן שלא לגרוע עונת נשותיהן. ועי' מהרש"א וקרני ראש שם דקאי על מטות שו"ר. ובגמ' שבת פט ב אמרינן מדבר פארן שפרו ורבו ... ישראל, וברש"י, דכל אחד נתעברה אשתו זכר צמטות שבו לכם לאהליכם, ולא ידענא היכא רמיא, ובהגות חכמת שלמה שם כתב: ואני אומר ויש הוכחה ברורה מאחר דילפינן גבי חיטון ביהמ"ק אלל שלמה המלך שגמלו נשותיהן טהורות וכל אחת ילדה זכר, ק"ו צמטות מ"ת, וגם שם נאמר וילכו לאהליהם והכא שבו לאהליכם. עכ"ל.

והנה ידועים דברי המשך חכמה פרשת ואתחנן ה כו דמקור האי דינא דגר שנתגייר קטן שטולד דמי הוא מהא דאמרינן הכא שבו לכם לאהליכם והרי היו נשואים נשים הרבה שהיו מאותן שאין צ"י מזהירין עליהן ועמם גדול הדור יוכיח שנשא דודתו, ואיך אמר רחמנא אחר מתן תורה שבו לכם לאהליכם ואין אהלו אלא אשתו, הלא אלו שנשאו לריכין לפרוש מהן, וע"כ דגר שנתגייר קטן שטולד דמי, ועיי"ש מש"כ לצאר בדברי הגמ' צביה הנ"ל.

ולכאורה איך נתעברו צמותו לילה ומדוע לא חששו לדם חימוד ולספירת ז"י [וראה משך חכמה צראשית כד סו שגם האצות נהגו צדיון דם חימוד], וע"כ כיון דהוי אשתו שנתגיירה עמו לא חיישינן לדם חימוד. וכן יש ראה מהא דהקשו האחרונים (ראה ספר נחלת צנימין (מאב"ד לקנצורג נדפס בשנת תמה) על מלוות עשה ול"ת צמ"ע סי', אלתיות יא-יד (עמ' פב מדפי הספר) וחת"ם עה"ת פרשת שמות ד"ה אז

(השני), וכן בחיי חת"ם על ע"ז ה' ב' (צמחדו' החדשה), וצפן יהודע שבת פח' ב' ומגילה ז' ב' ופרדס יוסף פרשת משפטים כא' יח, דכיון דפרחה נשמתן בשעת מ"ת לכאורה ינטרכו קדושין חדשים, ולכאורה ינטרכו גם ז"י חדשים כיון דהוי גוף חדש, ואיך נתעצרו באותו לילה זכר כל אחת.

שו"ר בהפלאה צפרשת יתרו ד"ה ויאמר אל העם היו נכונים שכתב ז"ל: ולכאורה קשה לפי מה דקיי"ל דגר וגזרות שנתגיירו לריבין להמתין ג' חדשים, א"כ היו לריבין לפרוש אחר מ"ת להבחין בין זרע שלפני מ"ת לבין זרע שאח"כ, יעוי"ש מש"כ בזה. ולכאורה מדוע לא העיר מדברי הגמ' שבת פט' ב' דמשמע שנתעצרו באותו לילה ולא פראו ומדוע לא חששו לדס חימוד, וע"כ כדגול מרצבה הכ"ל.

ומה שזיין לספר חוקת משפט, הנה הדברים נדפסו בקובץ תשובות הנ"ל בס"י נח א' ב' ז' וזיינתי על הגליון דזה לכאורה סותר לדבריו בס"י מח שס' הביא דברי הדגול מרצבה וסיים וז"ע, ושם היא תשובה משנת תשל"ח ובס"י נח משנת תש"ס.

מש"כ בשם המהרש"ם לדון משום דגזרו עליהן דין זבה, כן ר"ל השואל שם, דאף דברמב"ם משמע דרק לענין טומאה וטהרה גזרו, מ"מ מדאמרו חז"ל "לכל דבריהם" משמע לכל דבר דינן כן.

והמהרש"ם דחה זאת, דכיון דגר שנתגייר כקטן שולד פקעו כל האיסורים הקודמים מעליו, וזיין ליבמות כב' א' ולרמב"ם צפיהמ"ש זכ"ס פ"ב מ"ג ועוד דוכתי דמבואר דלא חיישינן לז"י בנתגיירה.

והגרי"א שם בס"י מח כתב לדייק מהרמב"ם דרק לענין טומאה וטהרה גזרו עליהן כזבין ולא לשאר דברים, וזיין גם לפיהמ"ש דזכ"ס הנ"ל.

שמואל חיים דומב.